
Učedník – Válečný mág

1

Fletcherovi jako by se před očima protočil kaleidoskop různých odstínů fialové barvy. Vzápětí se ocitl v jakési propasti a do úst i nosu mu tekla tmavá voda.

Jak kopal nohama a bojoval proti síle, jež ho vytrvale táhla dolů do černé prázdnoty, narazil kotníkem na něco gumovitého. V plicích mu mrazivě páliło, jak se mu do nich dostala poloslaná voda.

Pomaličku ztrácel vědomí společně s unikajícím tělesným teplem. Celý znečitlivěl a jakoby pozbyl tělesnou váhu.

Mozkem, který lačněl po kyslíku, mu probleskovaly osamocené vzpomínky. Sariel, rozdrčená pod zborceným zdívem pyramidy. Úšklebek v Jeffreyho tváři, když s foukačkou v ruce překračoval paralyzovaná těla jeho přátel. Rotující portál. Matka.

Visel v prázdnotě.

Tu ho za jedno zápěstí rozpažených rukou popadly silné prsty a táhly ho vzhůru. Jakmile se ocitl obličejem na chladném vzduchu, zakuckal se a hned mu na zádech přistálo pořádné bouchnutí pěstí, které ho donutilo vyvrhnout odpornou tekutinu, kterou spolykal.

„To je ono, jen to všechno vyhod,“ mumlal Othello. Fletcher pomrkával, aby dostal vodu z očí, a mohl se podívat na svět kolem.

Ocitli se na malém skalnatém ostrůvku, tvarovaném jako převrácená miska a pokrytém silnou vrstvou zelených řas.

Všiml si, že ostrůvek ční nad hladinu černé vody uprostřed průlivu a břehy po obou stranách pokrývá bariéra hustého lesa zvláštních stromů, jejichž kořeny vystupovaly z vody jako u mangrovníků. Obloha měla šerou, šedomodrou barvu zimního podvečera.

Kousíček od sebe viděl také Cress, Sylvu a svou matku. Byly promočené na kůži, třásly se a tiskly k Lysandrovu boku. Tosk se usadil své paní na klíne. Ignatius pilně sušil jazykem zbídačeně vyhlížející Athénu a Šalamoun ležel na břiše, objímal vypouklý povrch ostrůvku jako o život a ztěžka dýchal po herkulovském úsilí, které musel vynaložit, aby vytáhl z vody sebe a také paralyzovaného gryfa.

„Hýbe se to,“ řekla Sylva a ukázala na stahující se portál, vířící zhruba tři metry od nich. Průchod z vnějšího světa do Aetheru trčel napůl ponořený pod nehybnou hladinu. „Tak proto jsme se ocitli každý o kousek jinde, když jsme unikli z té komory v pyramidě.“ Fletcher si všiml, že portál se smrštuje a jako by se vzdaloval, až konečně s tichým puknutím zmizel.

„Ne, to my se pohybuje,“ opravil ji Othello a ukázal na posouvající se stromy na břehu.

Skutečně. Pomaličku, ale jistě směřovali po proudu tmavé řeky. Skoro jako by ostrůvek... plaval.

Fletcher popolezl k okraji skalnatého břehu. V kalné vodě pod ním se pohnula směrem k němu plazí hlava, objevila se duhovka posetá zlatými skvrnkami a oko na něho zamrkalo.

„Nejsme na ostrůvku,“ zašeptal Fletcher a sledoval, jak se pod hladinou pohybuje mocný pařát opatřený plovací blánou. „Sedíme na zaratanovi.“

Pomaličku couval a dával si pozor, aby nesklouzl z povrchu krunýře. Protože právě na něm byli usazení. Démon, na kterém se vezli, se dal nejsnáze popsat jako obrovská obojživelná želva. Dalo se odhadovat, že tenhle zaratan je docela mladý, protože dospělí jedinci dorůstali mnohokrát větších rozměrů.

Fletcher hleděl na zpola ponořené stromy kolem a uvažoval, jaké se jim nabízejí možnosti. Protože nikde v dohledu neviděl žádnou pevnou zemi, jsou nuceni zůstat na místě, dokud nenajdou něco lepšího.

Koruny nejbližších stromů ozářil modravý záblesk. Když se otočil, všiml si, že zmizela hrbolatá Šalamounova postava – Othello ji vstřebal prostřednictvím mokré invokační podložky.

„Kdyby se naše plavidlo rozhodlo potopit, padl by Šalamoun ke dnu jako kámen,“ vysvětlil Othello a nervózně hleděl na černou hladinu kolem.

„Dobrý nápad,“ přikývl Fletcher, ale současně pocítil bodnutí obav o Lysandra. Gryf zůstával pořád paralyzovaný poté, co ho Jeffrey zasáhl několika šipkami, a kdyby náhodou zaratan neplul kolem, asi by se utopil.

Ignatius se ovinul kolem Athény a zahřívával ji přirozeným sáláním svého těla, a ona ho na oplátku překryla křídly jako příkrývkou. Fletcher je nechal tak. Oběma démonům prospěje, když se takhle sblíží. Teď ještě víc než kdy dřív potřeboval, aby fungovali jako tým.

Skupinka seděla mlčky a okolní ticho rušilo pouze povrzávání stromů ve větru. S každým závanem se klidná hladina vody zachvěla jako živý tvor.

„Jediná otázka je, co budeme dělat dál?“ zeptala se nakonec Cress a zašílala nahoru k obloze.

„Počkáme,“ odpověděla Sylva a položila si hlavu na Cressino rameno. „Počkáme, až se dostaneme k souši nebo k místu, kde se můžeme schovat. Doufejme, že nás odsud zaratan dostane rychle pryč.“

„Proč bychom se potřebovali schovávat?“ zabručel Othello.

„Myslíš, že orkové neuhodnou, kam jsme zmizeli?“ řekla Sylva a gestem ukázala na okolní krajinu. „Najdou na podlaze krvavý obrazec a hned budou vědět, že jsme unikli portálem do jejich části Aetheru. Jistě, orcké klíče nás nedopravily na nějaké konkrétní místo, takže nebudou vědět, kde přesně jsme, ale pochopí, že jsme v jejich teritoriu.“

„Třeba nás nechají na pokoji,“ zašeptala Cress spíš jen pro sebe.

„Pronikli jsme do samotného srdce jejich nejposvátnějšího místa a zničili půlku armády, kterou budovali dlouhé roky,“ namítla Sylva a zavřela hlavou.

„Nedovolí nám jen tak odejít. Do několika hodin nás začnou hledat jezdcí na wyvernech, kteří vstoupí do Aetheru hned, jak skončí s honbou za ostatními týmy. Měli jsme štěstí, že Fletcher pohřbil tolik šamanských démonů. Ještě nějakou dobu se z toho zmatku nevzpamatují.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Fletcher. „Musíme počkat, dokud se nedostaneme na pevnou zemi, a pak se schováme někde v lese. Tady jsme moc na očích.“

Posunul se kousek zpátky a přitiskl se k matce. Působilo poněkud zvláště, že se jí mohl dotýkat. Sotva dokázal uvěřit, že je to všechno pravda. Je to skutečně ona... po tak dlouhé době?

Tolik let zkoumal tváře žen, které potkával, a přemýšlel o bezcitné osobě, která ho pohodila nahého do sněhu. A teď věděl, že ho milovala a celou dobu od něho byla nedobrovolně odloučená.

Položil jí hlavu na rameno a všiml si, jak se chvěje – tělo měla tak vyhublé, že ji nemělo co chránit před chladem, a špinavé hadry, které ji halily, byly skrznastrz promočené.

„Cress, kde jsou naše vaky?“ zeptal se Fletcher.

„Ehm... někde tam,“ zamumlala Cress a promnula si ruce složené v klíně. „Přistáli jsme ve vodě. Potřebovala jsem volné ruce, abych se dostala na hladinu. Udržela jsem jen jeden pytel s okvětními plátky a dva batohy. Tvůj a Jeffreyho. Tady jsou.“

Přistrčila Fletcherovi jeho vodou prosáklý vak. Při pomýšlení, že přišli o pytle se vzácnými žlutými květy, se mu v obavách sevřel žaludek – okvětní lístky představovaly jejich jediný zdroj ochrany před přirozeně jedovatým ovzduším Aetheru. Pro tu chvíli však strach potlačil. Otevřel batoh a ulevilo se mu, když viděl, že kožený povrch téměř úplně uchránil obsah vaku před vodou. Zasařtral až na dno a vydoloval kožený kabátec, který dostal od Berdona k narozeninám. Ten pak ovinul matce kolem ramenou a kapuci jí přetáhl přes hlavu. Třel jí tváře měkkou podšívku ze zaječiny.

Matka se mu poprvé podívala do očí. Voda z bažiny jí smyla z obličejů většinu špíny a Fletchera potěšilo, jak moc se podobá svému dvojčeti Josefíně, kterou viděl u soudu po boku Zachariáše Forsytha. Matčina podoba v jejím současném stavu se však od jejího dvojčete přece lišila. Měla zapadlé oči a zírala slepě mimo něho. Odsunul jí z tváře zbloudilý pramínek vlasů – byla tak vychrtlá, že připomínala kostlivce. Kdo ví, co všechno za sedmnáct let zajetí musela přetrpět?

„Alice, slyšíš mě?“ oslovil ji Fletcher. Pokoušel se zachytit její pohled, ale v očích nezahlédl žádné světélko poznání. „Matko?“

„Matko?“ opakoval Othello tiše. „Fletchere... jsi v pořádku? Tohle je lady Cavendishová.“

„Kdepak,“ opáčil Fletcher a pomáhal ženě zasunout kostnaté paže do rukávů. „Lady Cavendishová při pádu zahynula, orkové ji nikdy nezajali. Tahle žena prožila v zajetí mnohem delší dobu... celý můj život. Poznala Athénu a volala po svém dítěti. Na její tvář si vzpomínám ve snech. Je to moje matka. Orkové ji unesli, když jsem byl ještě maličký.“

Othello se zamračil, ale pak pochopil. Ještě než otevřel ústa, aby odpověděl, zaletěl pohledem do temné vody za nimi.

„Uskoč!“ zaječel Othello a vrhl se přes zaratanův krunýř. Srazil Fletchera dolů a ten uslyšel nad hlavou cvaknutí čelistí, které se sevřely naprázdno. Ovanul ho závan smrdutého, po rybině páchnoucího dechu, ale to už útočící tvor zmizel – sotva slyšitelně vklouzl zpátky do temné vody, která je obklopovala.

Fletcher zahlédl ještě plazí hlavu a v prvním zmateném okamžiku si myslel, že je dostihli wyverní. Pak ale ve vodě spatřil hrbaté obrysy připomínající ponořené klády, a hned si vzpomněl na lekce ve Vokanské akademii.

Sobekové. Velcí tvorové připomínající krokodýly, pohybující se po souši na zadních nohách, kteří své protivníky rvali drápy a zubatými čelistmi na kusy, pokud je dřív nezabili mocným úderem ocasu. Hrbatý trup sobeků dosahoval výšky dost přes metr a představovali demony deváté úrovně.

A teď je obklopovaly desítky těchto tvorů.

2

Fletcher popolezl po krunýři výš a matku táhl s sebou. Přitiskli se k Lysandrovi boku stejně jako ostatní, ale i tak je od vody dělilo jen několik kroků a hrbaté hřbety sobeků se míhaly těsně pod hladinou.

„Odkud se tady všichni vzali?“ vydechla Cress a vytáhla z pochvy seax.

„Museli zavětřit toho zaratana,“ mínila Sylva. „Menší kusy, jako je ten náš, sobekové loví.“

Krunýř se pod nimi zachvěl a Fletcher si všiml, že jejich pomalý pohyb po průlivu ustal. Zašplouchala voda – to nejbližší sobek rozčileně švihl ocasem. Zahnali svou kořist do úzkých.

„Náš převozník se asi ponoří,“ varoval je Othello a pozvedl se na kolena. „Už se Lysandr probral? Jinak se utopí!“

Při dalším zhoupnutí zaratanova krunýře se zakymáceli, ale zatím se drželi nad hladinou. Zaratana naopak držel svou pozici, přestože kolem něho začali sobekové kroužit a hřbetní hřebeny jim vystupovaly až nad hladinu.

„Proč se nepotápí?“ mumlal Fletcher. Zahleděl se do vody a setkal se s pohledem zlatých zaratanových očí.

„On... on nás chrání,“ zašeptal. „Dobře ví, že ve vodě bychom umřeli.“

„No ale jestli něco nepodnikneme, tak umře stejně jako my,“ zavrčela Sylva a stáhla si z ramene luk. Sáhla pro šíp, ale toulec byl prázdný – šípy se ztratily v bažině.

Jeden ze sobeků se vrhl proti zaratanovi. Želví démon se prudce pohnul a jednu stranu krunýře ponořil hlouběji pod hladinu. Lysandr po nakloněné oblině krunýře sklouzl do vody. Ochable se pokoušel vyškrábat zpátky, ale jak se ztěžka plahočil do mírného kopečka, nejbližší sobekové vycítili příležitost. Dva se oddělili od ostatních a zamířili k bezmocnému gryfovi, a prudce švihli ocasy, až se černá voda za nimi bíle zpěníla. Ostatní draví démoni vyčkávali, byli trpělivější než jejich druhové.

„To ne!“ vykřikl Fletcher, vyrval chopeš z pochvy a přeskočil nehybné Lysandrovo tělo. Sylva ho následovala a vysoko pozvedla zakřivený falx. Dvě obludy se řítily proti nim. Ve žlutozelených očích první z nich se zablesklo a netvor vyskočil z vody. Nahrbil se na dvou nohách a drápy škrábal po krunýři, takže v zeleném porostu řas zanechával dlouhé šrámy. Otevřel dlouhou tlamu a odhalil její žlutý vnitřek, lemovaný pilovitými zuby.

Švihl tlapou tak rychle, že Fletcher sotva stačil útok odrazit a zakřivenou částí chopeše zablokoval pěťici srpovitých drápů. Sobek měl v tlapách obrovskou sílu a Fletcherovi se jen se štěstím podařilo uchránit obličej před hroty drápů. V zoufalství uchopil meč do obou rukou.

Démon máchl druhou tlapou a Sylva taktak dokázala zuřivým švihem falxu výpad odrazit. Sotva to udělala, vystřelil z vody druhý sobek, jemuž se musela postavit.

Fletcherovi sevřel jeho protivník meč mezi zuby a přinutil ho ustoupit, přičemž mladý mág na kluzkém povrchu zakolísal. Sobek meč pustil a prudce sebou smýkl těsně nad povrchem krunýře. Těžkým úderem ocasu podrazil Fletcherovi nohy, takže hlavou tvrdě narazil do zaratanova krunýře a zatmělo se mu před očima. Ze znečitlivělých prstů mu vypadl meč.

Sobek zaútočil rozevřenými čelistmi, ale když už Fletcher cítil jeho horký dech, srazila démona do vody ohnivá koule, takže po něm zůstal jen zápach spáleného masa, který vnikl Fletcherovi do nosu.

Zachránil ho Ignatius.

Stále ještě otrěsený Fletcher se vztyčil na kolena a viděl, jak Othello, Cress a Sylva postupují společně, sekají po zbývajícím sobekovi a odrážejí jeho výpady. Když démon viděl porážku svého druha, se zuřivým zabučením sklouzl zpět do vody a trio oddychujících mágů zůstalo stát na okraji krunýře těsně nad hladinou.

„Se všemi nemůžeme bojovat,“ zasípěl Fletcher a chopil se znovu meče, přičemž Ignatius mu vylezl po paži na rameno. Athéna zůstala při jeho mat-

ce a bránila zmatené ženě opustit relativní bezpečí uprostřed vypouklého krunýře.

Nezdálo se, že by popálenému sobekovi Ignatiův útok příliš ublížil, ale přesto se ukryl ve spleti stromů na okraji průlivu. Jeho ústup ovšem ani v nejmenším neodradil ostatní obludy – snad je povzbudila chabá obrana skupinky izolovaných lidí, takže se stahovali do těsnějšího kruhu kolem zaratana. Uprchlíci se na živém ostrůvku nemohli udržet dlouho.

„Oheň stejně nebude mít účinek, když je všude kolem voda,“ lapal Othello po dechu. „A kinetické útoky nám taky nepomůžou.“

„Tak blesky,“ navrhla Cress a znenadání se jí na rameni objevil Tosk a v chundelaté oháňce mu prskaly elektrické jiskry.

„Ne,“ pozvedl Fletcher ruku. „Tohle zaklínadlo by se rozšířilo vodou a zasáhlo by i zaratana. Potopili bychom se.“

„To vyřešíme, až taková potřeba nastane,“ opáčila Cress. „Je to jediné zaklínadlo, které bude fungovat.“

„Šetři si manu,“ napomenula ji Sylva a ukázala na obklopující je demony. „Zaklínadlo nezapůsobí s takovou silou, aby je zabilo všechny.“

Za nimi zaskuhral Lysandr, kterého stále oslaboval účinek paralyzujícího jedu. Pokud by na jejich straně bojoval gryf, démon desáté úrovně, mohlo by to vyrovnat síly, jenže Lysandr se sotva dokázal vyškrábat po mírné oblině zaratanova krunýře.

Z houfu sobeků vyrazil další útočník a připlul blíž, aby vyzkoušel jejich obranu. Nad hladinu se prudce vynořila obrovská tlapa s kožnatými blánami, vyhodila vysoko do vzduchu vodní gejzír a s ním i útočícího plaza. Ten s hlasitým plácnutím dopadl zpátky a vyvolal mocnou vlnu, načež se nejistě a pomalu vracel ke svým. Zaratan ukázal svou sílu.

„*Mysli*,“ mumlal Fletcher pro sebe. V duchu probíral všechna zaklínadla, jaká znal. Štítové zaklínadlo nebylo vůči démonům použitelné, protože démonická energie jím pronikla jako rýžovým papírem. Znal zaklínadla na otupení bolesti, otevírání a zamykání zámek a srážení vlhkosti ze vzduchu. Také zaklínadla, která zesilovala, nebo naopak utlumovala zvuk, nebo která dotyčnému mágovi pomáhala odhalit pohyb v jeho blízkosti. Ale všechna teď byla k ničemu.

Potom však, jak se rozhlížel po bažině kolem sebe, si vzpomněl na jinou bažinu, tu v orcké džungli. A na Malika, jak zkoušel Jeffreyho ledové zaklínadlo na tamních loužích černé vody, kterou měnil v pevný led.

Začal ve vzduchu črtat symbol zaklínadla a snažil se přesně si vybavit vzor, který jim Jeffrey ukazoval. Šlo o složitý symbol v podobě sněhové vločky.

„Moment...“ řekl Othello a vykulil oči. „To by mohlo fakt fungovat.“

Vzorec jako by se ve vzduchu škvířil, ale roční trénink, jemuž se Fletcher věnoval během uvěznění v kobce v Kožové, jeho myslí umožnil snadno usměrňovat pulzy many jak do obrazce, tak do prstu, jímž zaklínadlo vysílal. Z kruhu číhajících sobeků vyrazili do útoku tři plazi, jako by je galvanizoval symbol vytvořený modrým světlem, a hnali se v klínovité formaci vodou k zaratanovi.

Fletcherovi vyrazily na čele krůpěje potu. Chvatně kmital ve vzduchu prstem, jehož špička ho páčila a studila současně, a konečně se mu podařilo spojit poslední linie symbolu. Sobekové už dopluli tak blízko, že viděl štěrbínové zorničky očí, které na něho záštiplně upírali. Nad ramenem mu hvězdlala šipka z Cressiny kuše, ale trpaslice netrefila a šipka zmizela ve vodě, která se sotva zvlnila.

„Fletchere, pospěš si!“ vykřikla Sylva, a všichni pocítili, jak se zaratan pod nimi otřásl.

A ve chvíli, kdy se první ze sobeků vymrštil nad hladinu, vyrazil z Fletcherových prstů dlouhý bílý proud ledových krystalů a zabořil se do vody. Cítil, jak z něho proudí mana, ale zdvojnásobil své úsilí a vysílal proti blížícím se démonům jeden pulz za druhým, až vzduch zhoustl sněhovou smršťí. Teprve když vyčerpал polovinu ze zásoby své many, mohl kouzlo přerušit, padl na kolena a vysíleně lapal po dechu.

Sněhové vločky dosedaly na hladinu a umožnily zhlédnout sílu Fletcherova zaklínadla.

Sobek s čelistmi napůl otevřenými a drápy napřaženými proti Fletcherovu hrdlu zůstal nehybně uvězněný ve velkém zubatém ledovém krystalu. Volné mu zůstaly pouze ocas a zadní nohy, které ochable visely z plovoucího kusu ledu. Další dva sobeky bylo vidět napůl ponořené ve vodě, jejich těla však svíral do nehybnosti účinek mrazivého zaklínadla a hladina bažiny kolem nich už se s praskotem potahovala ledovým krunýřem.

„Zatraceně,“ zabručela Cress. „To ale bylo kouzlo!“

„Je zaratan v pořádku?“ zeptal se Fletcher, protože se obával, že by jejich hostitel mohl být příliš blízko působení ledového zaklínadla.

Jakoby v odpověď se krunýř pod jejich nohama zachvěl a zaratan začal znovu plavat. Fletcher udržoval ledový symbol fixovaný ve vzduchu, ale zbý-

vající sobekové po potupné porážce svých druhů odplouvali – nejprve se odvrátil jenom jeden, ale jak se k nim zaratan blížil, ustupovali po dvou i po třech.

Zanedlouho zůstali uprchlíci v bažině opět sami a vůkolní ticho narušovalo jen skřípání větví stromů, jimiž se proháněl studený vítr. Přežili.

Prozatím.

3

Zaratan plul stále dál, i když už obloha začala tmavnout, a zastavoval se jen občas, aby spásl ostrůvek vodních travin, když na něj jaký narazil. Pokračoval umíněně v cestě a vytrvale odnášel uprchlíky od místa, kde se na něho vyškřábali. Okolní krajina se však příliš neměnila. Každou uplynulou minutu mohli považovat za požehnání, protože stále unikali z orcké části Aetheru, kde už po nich nepochybně začali pátrat orčtí šamani usazení v sedlech svých wyvernů.

Nezbývalo jim než čekat, až bažina někde skončí, ale jejich největším nepřítelem začal být chlad; vlhký vzduch z nich vysával tělesné teplo, takže se za chvíli třáslí, přestože se tiskli k teplému Lysandrovu břichu. Fletcher nechal Ignatia, aby se ovinul matce kolem ramenou, a Athéna se jí usadila na klíně. Alice podvědomě pročesávala prsty démonův kožich, a když sovogryf začal vrnět a příst, zahrál jí na rtech úsměv.

S ubíhajícím časem na ně postupně doléhala otupující letargie – Fletcher dokázal sebrat sotva tolik energie, aby se jen pohnul. Uvažoval, zda jde o doznívající účinek Jeffreyho šipek, nebo na ně pomalu působí jed Aetheru.

Když padla tma, vykouzlili malou bludičku a snědli poslední zbytek prostého jídla, které jim zbývalo – solené vepřové z Brissiny kuchyně a potlučené banány, které nasbírali v džungli. Alice hltala vepřové a trhala sousta prudkými záškuby hlavy, jako by neochutnala maso řadu let. Fletcher jí dal svou porci a nevěděl, má-li se smát, nebo plakat, když viděl, jak si s bezmyšlenkovitým sténáním sedá a drží se za náhle naplněné břicho. Po chvíliče téměř usnula a zůstala opřená o syna, s hlavou na jeho rameni.

Ve Fletcherových představách byla jeho matka, o níž se teprve nedávno dozvěděl, že jde o Alici Raleighovou, jemná, krásná žena plná lásky k jedinému dítěti. Teď zjišťoval, že se stará o zbloudilou duši se zatměnou myslí, která si nevzpomíná ani sama na sebe, tím méně na svého syna. A přece, když jí otíral mastné koutky úst, cítil, že mu nad ní srdce usedá. Podaří se mu skrýt zklamání, které mu přivodilo její nalezení, když toho musela tolik vytrpět? Stejně ji miloval.

Posledních zbytků denního světla – dalo-li se tak nazvat v tomto cizím světě – využili k tomu, aby zkontrolovali, co jim vlastně zůstalo. Objeвили dokonce nějaké suché náhradní oblečení, a tak se do něho trochu stydlivě převlékali a využili Lysandrova trupu jako improvizované zástěny mezi chlapci a děvčaty.

Fletcher překvapilo, že jim zůstaly všechny zbraně, i když většinu střelného prachu zničila voda. Sylva přišla o všechny šípy, ale on jí mohl poskytnout něco ze svých, a Cress zbývalo ještě sedm šípek do kuše. Všichni si nicméně uvědomovali, že v tomto prostředí jim budou nejužitečnějšími pomocníky jejich démoni, a Fletcher si s lítostí připomněl, že Sylva už nemá žádného démona ani manu.

Když schovali zbraně do pochev a usadili se na noc, začal Fletcher přemýšlet o okvětních plátcích. Ve vaku, který se Cress podařilo zachránit, jich byla přibližně stovka, i když se v šeru nedaly přesně spočítat. Jak se jimi probíral a v duchu se je snažil počítat, cítil na sobě, že jejich účinek odeznívá a minutu po minutě sílí podivná apatie, která doléhala na každého z nich. Zanedlouho se jim začalo stále hůř dýchat a lapali po dechu, jako by právě vyšplhali až na vrchol západního schodiště ve Vokanské akademii. Polekalo ho, jak rychle pomíjí ochranná moc okvětních lístků, a nevelká zásoba, kterou měli ve vaku, mu připadala jako žalostná ochrana před smrtícím ovzduším.

Když Fletcher viděl, že všichni kolem něho upadají do dřímoty, uvědomil si, že spát je příliš nebezpečné – kdyby během noci pominula ochrana poskytovaná žlutými plátky, možná už by se nevzbudili.

„Potřebuju si vzít další lístek,“ vypravil ze sebe těžkým dechem.

„Nechtěla jsem být první, kdo to řekne,“ vzdychla Cress, pootevřela oči a vylovila z vaku jeden okvětní plátek. Po ní si vzali i Sylva a Othello, a dokonce i Alice bez protestů dovolila Fletcherovi, aby jí vložil jeden do úst, a také ho spolkla, když jí jemně promasíroval hrdlo.

„Jak dlouho to vydrželo, pět hodin?“ zeptal se Fletcher. Po spolknutí plátku okamžitě cítil, jak se mu do těla navrací síla.

„Tak nějak,“ přikývl Othello. „Takže pro každého skoro pět lístků na den. Teda aspoň podle běhu času v našem světě – vím, že v Aetheru se cyklus dne a noci odlišuje od našeho.“

„Fakticky? Měla jsem ve škole dávat víc pozor,“ zabručela Cress.

„Jen klid, učili jsme se to ve druhém ročníku,“ pokračoval Othello. „Dny jsou v Aetheru v zimě dlouhé asi deset hodin, v létě čtrnáct, ale roky a roční období jsou tady stejné jako u nás. Takže můžeme předpovídat, kdy dojde k migraci démonů přes hominskou část Aetheru. Teď máme zimu... Měli bychom si zdřímnout, protože asi za pět hodin se rozední.“

Fletcher zaujatě naslouchal. Ve škole se za Othellem o rok opozdil, a jak se soustředil na turnaj na konci prvního ročníku, zapomněl mnohé, co se naučil v lekcích démonologie i o práci v Aetheru.

„Zapomínáš se na všechno dívat z celkového pohledu,“ vyštěkla Sylva a její hlas prořízl tmu tak pronikavě, až sebou Fletcher trhl. „Každých pět hodin potřebujeme pět lístků. Jak dlouho bude trvat, než nám dojdou a pomalu umřeme na otravu? V tom vaku jich nemůže být víc než stovka. To znamená pro každého z nás sto hodin. To je v Aetheru deset dnů.“

Fletcher horečně uvažoval. V hominském čase je to maličko přes čtyři dny. Čtyři dny, než pozbydou schopnost ovládat svá těla a nakonec... zemřou.

„No, já si myslím, že někde tady budou ty květiny růst,“ nadhodil, ale nedokázal se ubránit malomyslnosti.

„Vidíš snad nějaké?“ zeptala se Sylva a ukázala na napůl ponořené keře kolem. „Jsem si jistá, že ty květiny rostou někde v orcké části Aetheru – jedině tak jich mohli tolik nasbírat. Tady ale nejsou. Tahle bažina musí ležet někde na samotném okraji jejich území – a právě to je nejspíš důvodem, proč nás ještě nenašli.“

„No a záleží na tom?“ zamumlala Cress.

„Co tím myslíš, hrome? Samozřejmě na tom záleží, a jak, zatraceně!“ vybuchla Sylva.

Fletcher se zamračil. Sylva obyčejně neklela.

„Hele, lidi, berte to v klidu,“ napomínal je Othello nervózně.

„Ne, já to chci vědět,“ zavrčela Sylva a setřásla dlaň, kterou se ji Othello snažil uklidnit. „Já chci vědět, proč si to myslí. Copak jen kvůli tomu, že na tom podle ní *nezáleží*, se za pár hodin nesvalíme, nezačne nám jít pěna z úst a neumřeme v křečích?“

„Nezáleží na tom, protože stejně umřeme!“ zařvala na ni Cress. A potom se k Fletcherovu úžasu rozplakala a ukryla tvář v dlaních. „Nedokážeme se vrátit.“

Sylva ztuhla a zlostná odpověď jí odumřela na rtech.

„Hej,“ řekla tiše a přisunula se blíž k trpaslici. „Já jsem jen... že je Sariel mrtvá, a teď ty okvětní lístky... no, tak jsem vybuchla. Odpusť mi to.“

Objala Cress a opřela se hlavou trpaslické dívky o rameno.

Navzdory okolnostem se na sebe Fletcher a Othello usmáli. Po vši nedůvěře a podezření, které Sylva dávala vůči Cress najevo, se zdálo, že k sobě ty dvě konečně našly cestu a dokázaly jedna druhou vidět tak, jaké skutečně byly.

Fletcher je ještě chvíli nechal v objetí, ale nezapomínal, že tím to neskončilo. Potřebovali vymyslet nějaký plán nebo najít aspoň ždibíček naděje. Odkašlal si.

„Není pravda, že nás každého po sto hodinách čeká smrt,“ řekl a snažil se, aby to znělo přesvědčivě, ale sám tomu moc nevěřil. Sylva se vedle Cress napřímila a viděl, že i ona má tvář smáčenou slzami.

„Jak to myslíš?“

„Prostě jen musíme najít ty rostliny a další okvětní plátky,“ pokračoval Fletcher. „Nic víc. Uvažujte – ta rostlina musí růst jak v orcké, tak v hominské části Aetheru, určitě je to obecně rozšířená bylina. Vsadím se, že v Jeffreyho zápisníku najdeme všechno, co potřebujeme vědět o tom, jak vypadají a kde rostou.“

„Dobře,“ řekla Cress sotva slyšitelně. „Takže je budeme hledat. Ale... jak se dostaneme domů?“

„Nedokážeme odsud vytvořit portál zpátky do našeho světa ani do jiné části Aetheru, ledaže bychom získali novou sadu klíčů,“ vyhrkl Othello. „Už se to zkoušelo.“

„No paráda,“ poznamenala Sylva poraženecky.

„Ale... mohli bychom se vrátit portálem, který někdo vytvořil z *našeho* světa.“

„Co teda navrhuješ?“ zahuhlala Cress. „Že bychom tohohle zaratana nějak obrátili, vrátili se tam, odkud jsme vyrazili, vyhnuli se wyvernům a šamanům, našli portál, který jsme právě otevřeli a skočili zpátky, probojovali se z místa, kde se objevíme, a pak uháněli přes džungli až na hranice Homina s půlkou orků v zádech? To ne, díky.“

„Máš pravdu,“ přikývl Fletcher a pozvedl paže v bezmocném gestu. „Tohle určitě udělat nemůžeme. Musíme se dostat tak daleko od orcké části Aetheru, jak bude možné.“

„A co potom?“ zeptal se Othello. On i Cress se tvářili zmateně, ale Fletcher si všiml, že Sylvě začíná pohrávat kolem rtů úsměv. Zhluboka se nadechl.

„Projdeme tyhle bažiny a půjdeme napříč Aetherem – dokud nenajdeme jeho hominskou část.“